

אדמת טלחה-תל חי נסקרה לקבוצת ציונים מקרם: ציוג שברואיזה שרכשו את המקום להקמת חוות. נציג שלהם, וינשטיין שמו, התחיל להביע את המקום ל夸ראט בואם. הוא קנה פרדות ומכשרי עבודה והתחיל לעבד את השטח.

פרצה מלחמת העולם הראשונה. הקשר עם הקבוצה ברוסיה נותק, מקורות המימון נסתמו. המקום נשאר כפי שהיא. מאפיוזדה זו נותרה במקום שדרת אקליפטוסים בלבד, שנטע וינשטיין ממורח לבניינים.

את הבניינים קיבלו ב-1916 חברי קבוצת הרועים למגורים. כאמור, האדמות נזבו ובסופו של דבר נותרו בידי איכרי מטולה כמעט כמעט ורק האדניות בעמק עיון. בעמק עיון הייתה חלקה גדולה, כ-300 דונם, שנייתה על ידי הברון רוטשילד לאדם אחד כפיצוים.

הענין קשור בגידולי תעשייה.

כאשר נוכח הברון לדעת שפרנסת האיכרים בגליל מן הפלחה מצומצמת ביותר, החל בנסיונות בגידולים שונים שיוהו תוספת לפרנסת. בסוד המעלה נעשה נסיון לנצל פרחים לתעשייה בשם, בראש-פינה גידלו תולעי משי.⁷⁷

במטולה הייתה אמורה מקום תעשיית טבק. הטבק של נבטיה ידוע היה באיכותו, כי אדמת ההר התאימה ביותר לנידול זה, וההגינוי הפשט אמר, שגם במטולה אפשר לנצל טבק. הניסיון לא הצליח למראות השקעת כספים ומאכרים. מנסיון זה נותר בכל חצר במטולה "חדר טבק" ('טבק צימער') שניבנה בכיספי הברון.

נשארו גם המומחים שהובאו במיוחד, היה צורך לפצות אותם, והפיצו ניתן על ידי הברון בשטחי קרקע גדולים.

כאמור, היה שטח גדול בחלוקת אחת בלתי מפוצלת בעמק עיון שנייתן כפיצו. היה שטח כזה ליד ראש-פינה (מול אילית השחר), וגם שטר חותם דוברובי הנודעת, ניתן כפיצו לאחד המומחים. דוברוביין קיבל את המקום כ"יד שנייה". איכרי מטולה המשיכו לעבד את השטחים מעבר לגבול המנדט עד להקמת מדינת ישראל.

בן-גוריון הוא שהחליט למסור אדמות אלה לבנון כדי להיצמד לנובל הבינלאומי.⁷⁸